

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουσαν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καί μ' ἐμνεὶ πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνδεκα Σεπτεμβρίου.
νικη λαοῦ κυρίου.

Μαυρίλας φρίκη, λαὸς καὶ νίκη.

Ἐπεσαν τάρχοντιλίμα, καὶ γεραίρει νέον ἄνδρα
μιά κυρίαρχος φωνή,
καὶ κατὰ μαυρος θρηγεῖ
κάθε κόμης ἀπὸ σῶν, κάθε σκύλος ἀπὸ μάνδρα.

Πᾶνε τᾶστε ντοῦα εὐ,
ζήτω ζήτω τοῦ λαοῦ.

Ὁ λαὸς στεφανηφόρος τὸν Μερκούρη τοῦ ριλεῖ,
τὸν Μερκούρη τοῦ προβάλλει,
μὲ τὸ στόμα τοῦ λαλεῖ
καὶ μὲ τὴν καρδιά τοῦ πάλλει.

Ὁ λαὸς μὲ τὴν εἰκόνα τῆς ἑκτικῆς τοῦ λιβενητῆς
σχιζεῖ τίτλους, ρίχνει τζάκια νυσταγμένης ἀρχοντιᾶς,
ὁ λαὸς ἐπαναστάτης νέου ἄνδρα συγκαλεῖ,
κι' ὅπως σήμερα μιάς νίκης τὴν γὰρ τρανολαλεῖ,
ἔτσι μὲ πατρίδος πόνο μεγαλόκαρδος μιά μέρα
τοῦ πολέμου τοῦ τὸ στίγμα νὰ ξεπλύνῃ πέρα πέρα.

Τραγοῦδιὰ μερικὰ κομικοτραγικὰ.

Κυριακὴ ἡμέρωσε, τῆς ἐκλογῆς ἡμέρα,
κι' ἀντιλαλοῦσαν οἱ γιοιοὶ καὶ τὰ βουνά κι' ἡ ξέρα.

Μπουμπουνητὰ μπουμπουνίζαν,
κουδούνας ἐκουδούνιζαν,
παντήρας ἐκυμάτιζαν, κακὸ καὶ βουρλισιὰ,
καὶ σάλπιγγες ἐσάλπιζαν δευτέρα παρουσιὰ.

Μεγάλῃ κοσμηγαλασιᾷ,
βοῆς ἀνδρά καὶ βρισιᾷ,

Ἐτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενηντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ἴστον ψεύτη τὸν ντουνηῖ

Πούντος δεκάσα κι' ἔδδομήντα τρία,
πάει τόσος ἄλλος, τόση φασαρία.

οἱ σβέρκοι ξεσθερκῶνοντο,
ἀφρίζαν τὰ στόματα,
μαγκούρας ἐσηκῶνοντο,
γκάπ γκούπ ξυλοφορτώματα.

Λαοῦ φουσκῶναν ρεύματα,
σαλιάριζαν σαλιάρηδες,
ἀπὸ παντοῦ στρατεύματα,
πεζοὶ καὶ καββαλάρηδες.

Κάθε πολέμαρχος λυσσᾷ
καὶ τρέχει μὲ τσικοῦρι,
βαρεῖτε τὸν Ἐτὴμ Πασσᾷ,
τὸν Σπύρο τὸν Μερκούρη.

Κτυπήσετέ τον ἐμμανεῖς,
στὰ πόδια μᾶς ἐτραγγίσει,
κι' ἔβαλ' ἐμπρός τοὺς εὐγενεῖς
καὶ τοὺς ὑπερραλόγγισι.

Ἐμπρός! βαρεῖτε τοῦ ἴσ' αὐτῶν,
σέρνει λαὸ μελίσσι,
τὰ τζάκια πήρανε φωτιὰ
καὶ τρέχει νὰ τὰ σβύσῃ.

Ἐκοψε τὸν ἀέρα μας,
βαρεῖτε τὸν Μερκούραρο,
καὶ φορὰ τὴν μαχαίρα μας
καὶ φορὰ τὸν κουμπούραρο.

Ἐμπρός, βαρῶνων θρέμματα,
μὲ σείσματα καὶ νάζια,
πρὶν προστυχίασαν αἵματα
τῆς ἀρχοντιᾶς γαλαζία.

